

Hüüdja Hääl

Veebruar 2020

Jumala Sõna kuukiri

„Põlde ostetakse raha eest, ostukirju
kirjutatakse ja pitseeritakse ja tunnistajaid
võetakse Benjamini maal, Jeruusalemma
ümbruskonnas, Juuda linnades,
mäestiku linnades, madalmaa linnades
ja Lõunamaa linnades, sest ma pööran
nende vangipõlve, ütleb Issand.” Jr 32:44

Ja nõnda nagu Mooses ülendas kõrbes vaskmao, nõnda peab ülendatama Inimese Poeg, et igaühel, kes usub, oleks temas igavene elu. Jh 3:14.15.

Kui tunnen pattu salvamas oma südametunnistust, siis tõstan silmad ja vaatan vaskmadu ristil, armast Issandat Kristust. Sealt leian teise patu oma patu vastu, mis mind süüdistab ja tahab neelata. Kuid see teine patt on Kristus, minu Issand, kes on tehtud patuks meie eest, et me temas saaksime Jumalale kõlblikuks õigsuseks. See patt on nii kõikväeline, et see kaotab minu patu ja võtab ära ning neelab kogu maailma patu.

MARTIN LUTHER

SISU

Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS XVI.....	3
D. Prince. KÄSK	
ARMASTADA II.....	9
D. Kolenda. JUMAL LÄKITAB...16	
ÄRA IIALGI ANNA ALLA.....	25
Ch. E. Newbold Jr. PÜHA-	
ÕHTUSÖÖMAAEG.....	33

Hüüdjä Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 2 (377) 2020.
Kolmekümne esimene aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdjä Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdjä Hääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

VEEBRUAR

Nr 2 (377)

2020

Rahvas ärkamas XVI

Kui Jumal ühendab

Ookeanihiiglane oli liugumas välja New Yorki sadamast Brooklyni poolel. Väike hulk omakseid, sõpru ja tuttavaid seisis kail, lehvitades hüvastijätuks. „Ärgu keegi jäägu välja” laulu sõnad olid äsja kustunud autode tõrtsutamisse ja trammihääletesse; vaikselt lisasid teraskere masinad tuure ja sama vaikselt kadus suurlinn selle pilvelõhkujate ja tänavatega, tuttava ja tundmatuga halli udusse, mis peaaegu alati katab nagu vaibaga New Yorki ümbruskonda.

Mõned tuhanded jalad kõn-

disid laevadekil üleval, all ning ümberringi ja paljudepaljude inimeste isesugune kõnekõmin oli kaugelt kostunud paljuhäälsusena nagu mesilaspere sumin. Nüüd olid hääled minule liiga lähedal ning kostus üksnes helitut lärmi.

Oli hilja, kell oli peaaegu kaksteist öösel. Tulin otse ärkamiskoosolekult, mis oli toimund Lexington Avenüü ja 55. tänava nurgal asuvas sünagoogis ja hing oli väsinud pooleaastase jõudu tarbinud ärkamistegevuse tõttu sellel kontinendil, kus tihe elurütm oli haaranud nii masinad kui inimesed.

Kõige rohkem igatsesin vaikust. Tuhandetest nägudest minu ümber ei olnud ainsatki tuttavate näojoontega ja selle tõttu olin seekord rõõmus. Laev oli saksa päritoluga ja peamiselt olid reisijad suundumas Kesk- ja Lõuna-Euroopasse. Õnneks olin majutatud üksikajutisse.

Kohe, kui olin lehvitanud hüvastijätku sõpradele ja näinud neid kadumas rannaudusse, läksin alla kajutisse, kus oli mõni kiri ootamas. Vaatasin väsinult seda pakki, sirvisin kirju hoolimatult ja peatusin väikese lipiku juures, mis oli just postist saabunud. See oli keskealisest mehelt ja tema naiselt ning oli lühendatult järgmine:

„Oleme mõlemad leidnud teineteise uuesti. Oleme saanud uuteks inimesteks ja omandanud uue kodu. Tänu abi eest. Teie ustavad...”

Tundsin neid mõlemaid. Umbes kümme aastat tagasi kohtusid nad esimest korda ja sõlmisid, nii nagu kõik nende sõbrad uskusid, õnneliku abielu. Mehel oli hea ärialane tegevus. Majanduslikud mured ei olnud sugugi selleks

põhjuseks, et nende kodust sai tasapisi nii kirjeldamatult vaene. Seal oli sama mööbel ja vaibad nagu enne, sama ilusad maalid rippusid seintel ja samad raamatud täitsid riiuleid. Ometi oli kodu vaene. Mitte raha poolest ega selle pärast, mida raha eest ostetakse. See oli vaene armastusest.

Kodu kaks väikest ei suutnud ka parema tahtmise juures ehitada silda üle kuristiku, mis laius kõleda ja haaramatuna isa ja ema vahel. Vahel tundus neile kummaline, et naeratus jäätus ema palgel, kui võti lükati lukuauku ja isa tuli koju; nad ei mõistnud ka seda, miks tuli isa häälede teistsugune toon suheldes emaga, kui nendega rääkides.

On palju asju, millest väikesed ei suuda aru saada, kuigi neil on silmad, kõrvad ja käed, just nagu suurtel. Nad märkasid üksnes kummalist pinget õhus ja nägid vahel ema nutmas. Kuid see oli ka kõik.

Mõlemad väikesed teadmatuses ja süüta inimesed ei saanud aduda, et nende magades

armsamat und nende ema ja isa vestlesid küsimusest, millega võrreldes oli väike see, et mänguõhupalli nöör ühel tormisel päeval katkes või et piimamehe hobune astus katki isesõitva mänguauto.

Isa ja ema rääkisid lahutusest. Need kaks ei suutnud enam koos elada. Nad olid liiga erinevad. Nad ei sobinud teineteisega. Oli õnnetu juhus, et nad olid kord otsustanud hakata minema läbi elu üheskoos. Kui ollakse noor ja rumal, tehakse vigu. Loomulikult oli veel suurem rumalus enesekindlalt kinni hoida kujunenud eksimusest. Targem oli lahutada.

Vaid üks asi tegi lahutuse väga vaearikkaks: need kaks elu, kes magasid kõrvalasuvas toas. Üks neist pidi kaotama isa ja teine ema. Ning mõlemalt võetakse tegelik kodu.

Kuid... tuhanded teised on elanud üle sama murdejoone ja suutnud jätkata. Nii peame tegema ka meie – me lahutame.

Just sellel etapil kohtasid nii ema kui isa kumbki oma kristlasest sõpra, kes kutsusid

neid osalema linnas samal ajal peetavale ärkamiskoosolekule. Nad lubasid minna. Nad läksid isegi koos koosoleku saali. Nad istusid kõrvuti samale pingile ja sama mõõk läbistas neid ühel ja samal õhtul.

Piibli sõnum täielikust armastusest läbistas nagu välk nende südame. Kumbki unustas sellel õhtul teise poole ja mõlemale piisas oma patust. Jõuline mees kuulab kinnipressitud huultega, teda ei puuduta üksnes nõrga ja puuduliku inimese sõnum, vaid elav Jumal ise oma sõna ja Vaimu kaudu võtab tema individuaalvestlusesse. Ta ei pääsenud põgenema. Issandaga rääkides ei ole sama kerge väljuda, nagu öistest vestlustest närvilise ja katkirebitud naisega.

Ta mõtles: “Täiuslik armastus! Ma kindlasti ei ole armastanud oma naist täiusliku armastusega. Enne seda õhtut polnud mul aimugi sellest, mida tähendab täielik armastus. Olen olnud täisvereline ja puhtatõuline egoist. Olen päevast päeva elanud, et nõuda ja saada,

kuid äärmiselt vähe mõtelnud andmisele. Kui vahel olen andnud enda ja arvanud ennast salgavat, on selle taga olnud isekas kaalutlus ja vastusaamise lootus.

Kooskõlalist koduelu ei saa kunagi ehitada isekusele. See on loogiliselt võimatu. Olen olnud närune, pime ja rumal. Mõistan hästi, et ei pastor ega suhtekorraldaja saa seda pundart lahti arutada. Pean ise tegutsema. Ma pean temale, kes istub minu kõrval, avameelselt rääkima sellest, mida Jumal on näidanud mulle täna õhtul. See tundub raske, kuid pean olema aus, alanduma ja tunnistama temale oma pattu. Olgu siis tagajärjed millised tahes. Pean alustama algusest ja kaevama kuni põhjani. Pean saama uueks inimeseks, teist lahendust ei ole.

Autos oli vaikne, kui sõideti koju pärast koosolekut. Mõlemad olid haiget saanud, kuid üks ei teadnud, mis toimus teises. Mõlemad olid kohanud Jumala ja iseendaga. Kumbki oli valmis korraldama oma patu kuni lõpuni.

Sellel öösel arutati vana küsimust uult positsioonilt ärimelie kaunis kodus. Seda käsitleti õigelt seisukohalt: mõlemad asjaosalised esitasid oma patud, vead ja eksimused. Kumbki ei kaitsnud ennast, vaid püüdis leida kergendavaid asjaolusid vastaspoole kasuks. Lahendamise lõppes sellega, et nad põlvitasid kõrvuti voodi äärde ja pühendasid täie tõsidusega oma elu Jumalale.

Järgmisel hommikul, kui pere istus hommikusöögi lauda, ei saanud viieaastane vaikida: “Mis sul on ema? Kas sa nutad või naerad? Su silmis on pisarad, kuid sa oled nii rõõmsa näoga.”

Soe suudlus oli ainus vastus, mille ta sai.

Sellel hommikul oli isa hääles sama kõla nii siis, kui ta rääkis abikaasaga, kui ka siis, kui ta rääkis mängivate lastega.

Ka minu palgel olid pisarad ja naeratus samal ajal, kui üksi kajutis hilja öösel lugesin veel korra seda väikest lipikut:

“Me mõlemad oleme leidnud teineteise uuesti. Oleme

saanud uuteks inimesteks ja avastanud uue kodu.”

Jutustan veel teisegi taolise loo. Kogen, et seda vajatakse. Sest mitte üksnes Ameerikas ei juhtu, et abikaasade vaheline side katkeb. Seda juhtub ka siinpool Atlandi ookeani. Ja juhtub tihti.

Põhjuseid on loomulikult leegion. Ega püüdle ka see kirjutus olema katkiste abielude parandamise käsi-raamat, ehkki sellist ilmselt vajatakse.

Üks põhjus selles, et inimesed, kes on vandunud teineteisele truudust ja armastust kogu eluks, lähevad lahku, on igal juhul see, et abikaasad pole kunagi avameelselt rääkinud teineteisega asju selgeks ega tunnistanud oma pattu. Kantakse kaasas ja jälgitakse vastaspoole puudusi ja vigu, kuid oma patu suhtes ollakse pimedad ja tummad – välja arvatud juhul, kui on tegemist enesekaitsega, siis osatakse rääkida. Sa ei pea osutama viimase lausega oma mehe või naise suunas, sest siis on sellel vale aadress. See

viitab sinule endale. Aga siirdugem juhtumi juurde.

Koosolekutelgi ühe sissekäigu juures seisis umbes kolmekümne viie aastane mureliku näoga naine. Liginesin temale ja küsisin nii taktitundeliselt kui suutsin, kas ta on kristlane.

“Olen kunagi olnud, kuid nüüd on asjad halvasti.”

“Midagi on pidanud tulema teie ja Jumala vahele, sest kontakt Jumala ja inimese vahel ei katke lihtsalt nii sama.”

“No nii, on mõningaid asju.”

Veidi oli vaikust, enne kui ta jätkas häält vaigistades: “Mina ja mu mees elame lahus. Aasta on möödunud ja me lahutame kindlasti. Pole lihtne olla kristlane sellises olukorras.

“Muidugi mitte, seda ma mõistan.”

Vestlesime mõne minuti sel tundlikul teemal ja lõpuks küsisin: “Kas teie mees on täna õhtul siin?”

“On. Nägin teda hiljuti selle väljapääsu juures.”

Ta osutas telgi lääne suunas. Palusin tal järgneda

endale lava ette ja istuda esiritta, enne kui läksin otsima tema meest. Loomulikult ei olnud kerge leida viie tuhande inimese hulgast meest, keda polnud kunagi näinud ja kelle nime ma ei teadnud. Kuid palusin abi Jumalalt, sest tema teadis, keda otsisin.

Kohe läänepoolse väljapääsu seespool märkasin meest, kes näis sobivat lõunapoolisel uksel kohatud naise abikaasaks. Ta tundus olevat samavanune. Ta näis sama rahulolematu kogu oma ole-musega. Lähenesin talle ja küsisin, kas ta on kristlane.

“Olen olnud, kuid mitte enam.”

“Kahju küll, siis on pidanud midagi tulema teie ja Jumala vahele.”

“Nii see on. Elame naisega eraldi ja oleme just lahutamas.”

“Kas ta on siin täna õhtul?”

“Jah, on. Te rääkisite temaga äsja telgi ukse juures ja ta tuli koos teiega esiritta.”

“Siis on parim, et ka teie tulete koos minuga sinna.”

Sõnagi vastamata astus ta vahekäiku ja järgnes minule

lava juurde. Pooleldi hämmelduses sirutasid nad teineteisele käe tervituseks ja põlvitusid kõrvuti kahetsuspingi juurde.

Palvetasin väga lühikese palve ja julgustasin mõlemat abikaasat rääkima asjad selgeks teineteise ja Jumalaga. Siis keelasin kõiki kohatud abistajaid lausuma sõnagi esimeses reas olevale paarile. Neile oli parem olla segamatult.

Siis nägin meest sirutamas käe, tõmbamas naist enda poole ja alustamas sosis-tamist. Ma ei tea, mida ta ütles. Nägin, et naine kiirustas avama käekotti, et võtta taskurätikut, sest ta purskus nutma. Siis ta kuivatas pisarad ja nad hakkasid vaheldumisi sosistama.

Kui kaks inimest on kõrvuti Jumala ees ja saavad sosistatud patutunnistuse ning andekspalumise rasked sõnad, siis toimub midagi imelist. Need kaks vajasisid aega. Mõlemad. Rikutud abielu ei saa parandada kahe minutiga. Isegi siis, kui ollakse põlvili Jumala ees.

Hetke möödudes olid nad

saanud asjad räägitud. Kahed käed pandi risti ja mõlemad palvetasid poolhäälega abi alustada elu uuesti Jumala juhtimisel ja tema Vaimu kontrolli all. Nad palusid abi saada uuteks inimesteks ja et luua uus kodu.

Õhtu pööras hiliseks, koosolek oli läbi ja telk peaaegu tühi, kui mõlemad abikaasad olid rääkinud asjad selgeks teineteise ja Jumalaga. Kui sa oleksid näinud neid istumas pingil, hoides teineteisel käest. Nad näisid vastkihlatuina, kes näevad kogu elu

roosilisena ja tänulikkuse pisarad silmis hiilgasid nagu puhtad teemandid.

Nüüd võime panna punkti ja teen seda, sest olen lubanud, et sellest ei tule jutluste kogumikku. Ometi esitan sulle ühe väikese küsimuse enne peatüki lõppu: kas sina ei pea sosistama midagi kellelegi? Naisele? Mehele? Või kellelegi teisele?

Mõtle sellele.

FRANK MANGS

Käsk armastada II

Fl 2:1-2: "*Kui nüüd on mingisugune julgustus Kristuses, kui mingisugune armastuse lohus, kui mingisugune Vaimu osadus, kui mingisugune südamlikkus ja kaastunne, siis tehke mu rõõm täielikuks sellega, et te mõtlete ühtmoodi, et teil on sama armastus, et olete üksmeelsed ja ühtviisi mõtlejad ega tee midagi kiusu ega auahnuse pärast, vaid peate*

alandlikkuses üksteist ülemaks kui iseennast."

Need on väga võimsad sõnad. Need ei ole pealiskaudsed tunded. Need suunduvad sügavale sisemusse.

Võib tunduda, et rõhutan seda liiga palju, kuid olen jõudnud järeldusele, et suurim probleem tänapäeva kirikus on jutlustajate isiklikud ambitsioonid ja ma ei

üttele, et see minu kohta ei käi.

Ma kohtan palju toredaid jutlustajaid, kuid minu arvates on väga suur osa koguduse edasiviivast jõust ambitsioonid: et saada suuremat kogudust, pidada suuremat konverentsi, saada rohkem kontakte oma postituse nimekirja, et teha ennast tuntuks või et panna inimesi enda vastu huvi tundma.

Võib-olla olen küüniline, kuid Paulus ütleb, et lõpetage see ära. Sel pole mingit kohta koguduses. Ärge tehke midagi isiklike ambitsioonide pärast.

Mis peaks meid liigutama? Just, armastus või kaastunne.

Ma küsin nüüd teilt, kellest paljud on Issanda teenistuses. Mis liigutab sind? Mis sind motiveerib? Mis ajendab sind tegema asju, mida sa teed, ütleva asju, mida ütled, suhtleva inimestega nii, nagu suhtled?

"Armsad, armastagem üksteist, sest armastus on Jumalast ja igaüks, kes armastab, on sündinud Jumalast ja tunneb Jumalat."

Jagan midagi, mida Jumal õhutab mind jagama. Sellest

on raske rääkida. See on väga valulik. Pärast seda, kui Jumal kutsus mu naise Ruth'i koju enda juurde, kogesin väga sügavat leinaperioodi. Kuid nägin siis, kui palju inimesed mind armastasid. See oli ilmutus.

Sain kirju maailma erinevatest paikadest, mitmest rahvusest inimestelt erinevatest konfessioonidest, kes lohutasid mind ning kinnitasid mind oma armastuse ja palvetega. Ma ei teadnud kuni selle ajani, et maailmas on nii palju armastust, nii palju inimesi, kes hoolisid minust. Kindlasti ei ole mind lihtne armastada, kuid tänu suurele püsivusele on see võimalik.

Sain kirja ühelt naiselt, ei mäleta isegi ta nime. Ta suunas mind Ps 84:6-7 juurde: *"Õnnis on inimene, kelle tugevus on sinus, kelle mõttes on pühad teekonnad."*

Teisisõnu, tal ei ole püsivat elupaika siin maailmas. Ta on teekonnal ühest maailmast teise.

Edasi öeldakse nende inimeste kohta, mille see naine mulle luges Ps 84:7:

"Nutuorust (ingl k - Baca orust) läbi käies teevad nad selle allikate maaks; ka varajane vihm katab neid õnnistusega."

Peate teadma, et "Baca" tähendab heebrea keeles nutma. Seda salmi ei ole võimalik mõista, kui seda ei tea. Niisiis, Baca orust läbi käies teevad nad selle allikaks. See naine ütles mulle, et võib-olla pead sellest orust läbi minema, kuid sa ei pruugi sinna jääda.

See mõjus mulle nii sügavalt, et ma ei suutnud edasi lugeda, vaid lihtsalt istusin ja vaatasin ainiti seda salmi. Siis tegi Jumal midagi, sest Nutuorust (Baca orust) läbi käies teevad nad selle allikate maaks.

Sel hetkel avas Jumal allika minu sees. Olen olnud kristlane peaaegu kuuskümmend aastat, rääkinud keeli, teinud kõiki neid asju. Aga minu sees toimus seejuures midagi täiesti uut. Minu sees avanes allikas, mis oli kaastunde läte. Ma polnud midagi sarnast kogenud.

Olen tundnud Jumala armastust ning armastanud

paljusid inimesi – olen loomulikult armastanud oma mõlemat naist ja oma perekonda –, kuid see oli miski, mis ei tulnud Derek Prince'ilt, see tuli mujalt, see oli allikas ja selles oli kaastunne.

Ma pole kunagi varem midagi täpselt sellist kogunud. Hakkasin mõistma, mida tähendab see, et Jeesus oli liigutatud kaastundest. Mõistsin, et Jumal jagas oma kaastunnet minuga. Sel hetkel palusin kahte asja: "Issand, ära lase kunagi millelgi seda allikat rikkuda ega rüvetada; ja ära lase sellel kunagi kuivada."

See ei allu muidugi minu kontrollile, mina ei otsusta, millal see esile tõuseb. Seda teeb Jumal. Kuid olen õppinud midagi väga huvitavat. Kui see allikas minus voolab, siis tõmbab see inimesi minu juurde. Nad isegi ei tea, miks nad tulevad, kuid nad tunnevad midagi, mida on igatse nud.

See annab mulle ka mingis mõttes mõjuvõimu inimeste üle, pean olema sellega väga ettevaatlik, et ma seda ära ei kasutaks. Kui inimesed koge-

vad tõelist jumalikku kaastunnet, on nad nõus tegema peaaegu ükskõik mida. Kuid usun, et Jumal ootabki seda, et armastaksime üksteist Tema jumaliku armastusega.

Jumal on teinud veel midagi minu jaoks. Jumal on andnud mulle üleloomuliku tähelepanu orbude, leskede, vaeste ja vaevatute suhtes. Jumala armu ja halastuse läbi olen perekonna pea, kus on kaksteist kasulast – seega ei saa öelda, et ma ei ole nende heaks midagi teinud, kuid olen mõistnud seda uue sügavusega.

Olen mõistnud, et seda Jumal otsibki. Võime rääkida nii palju kui tahame usust ja õigsusest, kuid kui ei tee midagi nende heaks, kes meid vajavad, räägime tühje sõnu.

Ja neist, kes meid vajavad, pole puudust, selle üle ei saa kurta. Kellestki ei ole kaugel inimesed, kes meeleheitlikult vajavad armastust. Nad on üksi, ilma hoolitsuseta, neil ei ole vastuseid. Nad on meeleheitel. Sa ei pea oma kodust väga kaugele minema, et leida selliseid inimesi.

Olen hakanud mõistma, et see ongi Jumala eesmärk, seda Jumal just ootab. Jutlustasin juba enne seda kogemust Virginia osariigis gruppide mustanahalistele vendadele. Sõnumi lõppedes tuli minu juurde üks noor mustanahaline mees ja ütles: "Vend Prince, kas sa palvetaksid minu eest?"

Küsisin, mida ta soovib. Ta ütles, et ta võiks rääkida inimestele samasuguse kaastundega, nagu minul on. Vaatasin talle hetkeks otsa ja ütlesin, et sellel on hind, mis tuleb maksta: sest teadsin, mida see mulle maksma on läinud. Ta vaikis ja ütles siis: "Ma tahan seda ikkagi."

Palvetasin ta eest ja ma ei kahtle, et Jumala käsi on selle noore mehe elu peal.

„Tahan seda ikkagi, ükskõik, mis see maksma läheb.” Kas tunned täna sama? On üks allikas, mille Jumal suveräänselt sinu sees avab. See ei allu sinu kontrollile, sina ei otsusta, millal see juhtub. On asju, mida ei saa ilma kannatusteta.

Mind on alati hämmastanud Pauluse palve Fl 3:10:

"Ma püüan ära tunda teda (Jeesust)...", see on imeline, selle peale ütleme kõik "aamen", "ja tema ülestõusmise väge...", kõik nõustume ka sellega, aga järgnev, "ja tema kannatuste osadust."

Palju kordi ütlesin Issandale, kui seda salmi lugesin: "Issand, ma ei tea, kas saan seda tegelikult öelda. Kas ma tegelikult tahan kogeda sinu kannatuste osadust?"

Olen aus inimene, usun, et see on üks põhilisi eeliseid Jumala jaoks, kui ta minuga tegeleb. Olen aus enda ja teiste vastu. Ütlesin palju kordi Issandale, et ma ei ole kindel, kas võin öelda, et tahan tunda Sinu kannatuste osadust.

Issand oli väga kannatlik minuga, Ta ei sundinud mind. Kuid olen mõistnud, et mõned asjad tulevad ainult läbi kannatuste. Kannatus teeb midagi, mida miski muu ei suuda. See valmistab pinnast sellise allika jaoks.

Mäletan aega, kui olin sõjaväes meditsiiniline reamees, nii nagu seda Briti armees nimetati. Pidin hoolitsema

haavatute ja haigete eest, kuid tegelikult osutasin palju kasulikumaks teistes asjades ja seega ei teinud ma seda tööd.

Õppisin sellest kogemusest briti sõduritega, et inimesed, kes on koos kogenud tõeliselt raskeid või ohtlikke olukordi: olnud püssitule all kaevikutes või mis tahes kohtades, siis on nad teistest erinevalt kokku liidetud. Neil võib olla väga erinev iseloom, sotsiaalne positsioon või palju muud, kuid kogeda koos midagi sellist, see liidab inimesi.

Usun, et Jeesus tahab olla meiega kokku liidetud ja kui elame seda läbi koos Temaga, siis on meil Temaga side, mida ei saa murda. Ma ei oota kannatusi, kuid olen selleks valmis. Ma ei otsi neid ega jookse neile järele, kuid mõistan, et on asju, mida Jumal ei saa teha minus ilma kannatusteta.

Seega olen käinud läbi nutuoru. Jumal on avanud selle allika, kuid ma ei ole enam seal. Kui nutsin täna, siis mitte kurbuse pärast, vaid kaastundest inimeste vastu.

Kuidas on lood sinuga? Kas

sooviksid teha pühendumise? Sa ei pea seda tegema. Lähed taevasse ka siis, kui sa seda ei tee, kuid jääd millestki ilma oma elus maa peal. Kas ütleksid Pauluse sõnadega: "Ma püüan ära tunda teda ja tema ülestõusmise väge ja tema kannatuste osadust."

Mõistsin, et väärtusi, mis tulevad selle kaudu, ei saa mingil muul moel. Ütlesin aastaid, et Jumal on ennast ilmutav Jumal. Ta armastab end ilmutada, jagada. Kuid hiljuti olen neid asju kogedes mõistnud, et Jumalal on veel sügavam igatsus. Ta tahab, et jagaksime seda, mida Tema läbi elab ja kogeb.

Kui lähed läbi selle oru, siis jagad midagi väga kallihinnalist, väga imelist. Tuled Issandale lähemale kui kunagi varem. Seda Jumal tahabki.

Ta ei huvitu sellest, et me kannataksime, vaid sellest, et Ta tahab jagada oma kannatusi meiega. Ma ei räägi Jeesuse kannatustest ristil, need olid ainulaadsed. Ainult Tema võis seda teha. Räägin Jeesuse kannatustest koguduse pärast.

Kas sa ei arva, et Jeesust kurvastab vahel see, kuidas kogudus käitub. Võime olla kriitilised, süüdistada, näidata näpuga. Usu mind, keegi ei saaks seda paremini teha kui mina.

Kuid see ei ole see, mida Jumal ootab. Ta ootab, kas oled nõus jagama Tema sügavat muret oma pruudi pärast, selle pärast, keda Ta nii väga armastab? Kas Ta võib jagada oma kannatusi sinuga?

Ma ei ole kunagi olnud pealiskaudne inimene, kuid alles nüüd hakkan jõudma sügavasse vette. Olen väsinud pinnapealsusest, väsinud tühisest religioonist, tühjadest ülestunnistustest, mida tehakse selleks, et Jumalalt midagi saada, kuid mille kohta arvatakse, et neid ei pea täitma.

Usun tõesti, et Jumal on saatnud mind siia, et esitada teile väljakutse selle otsuse suhtes. Kuidas väljendada seda otsust?

Issand, mida tahes selleks vaja on, ava see allikas minus. Ma ei taha olla pealiskaudne, lihtsalt kirikuskäija. Issand,

tahan tuua rõõmu Su südamesse. Tahan, et oleksid rahul minuga, mitte sellega, mida teen, vaid minuga. Tahan olla osaduses Sinuga nendes sügavates kohtades.

Ps 84 on veel üks huvitav asjaolu: "*Nutuorust läbi käies teevad nad selle allikate jaoks; ka varajane vihm katab neid õnnistusega* (ingl k – vihm katab neid veetiikidena)."

Sõna "vihm" on seal sama sõna, mida kasutatakse algkeeles Püha Vaimu hilisvihma kohta. Usun, et sinna see hiline vihm sajabki. Huvitav on see, et see katab veetiigid. See ei kata igat kohta. See katab madalad paigad.

Kui Jumala Vaim liigub, siis alandlikud on need, kes saavad õnnistatud. Inimesed, kellel ei ole mingeid nõudmisi, uhkust, eneseõigustust. Issand, siin ma olen. Olen lihtsalt veetiik, täida mind.

Kutsun teid üles ütlema Issandale: "Issand, ma tahan Sind tunda, tahan tunda Su ülestõusmise väge ja tahan tunda Sinu kannatuste osadust. Kui Sina kannatad, Jeesus, siis ma ei taha, et

kannatad üksi – kannatan koos Sinuga."

Kaalu hoolikalt, mida sa ütled, sest pead aru andma Issandale. Koguja raamatus öeldakse: "Ära ütle inglile, et see oli eksitus, mida ütlesid."

On olemas ingel, kes salvestab kõik, mida ütleme. See on eesõigus ja au, et Jumal on meist nii huvitatud, kuid see on ka vastutus. Tahan esitada võimaluse öelda järgmised sõnad:

"Issand Jeesus, tänan, et surid ristil minu eest, et armastasid mind igavese armastusega, et oled toonud mind enda juurde oma headusega. Issand, nüüd on mul palve: et võiksin tunda Sind ja Sinu ülestõusmise väge ja Sinu kannatuste osadust, et tõmbaksid mind endaga lähedamasse osadusse kui kunagi varem. Issand, annan end Sulle ilma midagi tagasi hoidmata. Võta mind sellisena nagu olen ja tee mind kelleks Sina tahad enda auks, Issand. Jeesuse nimel, aamen."

DEREK PRINCE

Jumal läkitab

Armastame Sind, Issand, ja anname Sulle kogu tänu ning au ja kõik ütlevad: aamen.

Kas sa oled õnnelik täna õhtul? Kui ei ole, siis saad õnnelikuks enne, kui see õhtu lõpeb, Jeesuse nimel!

Kas teate, et üks taevase kuningriigi ilminguid on rõõm? Sest Piibel ütleb, et Jumala riik on õigus, rahu ja rõõm Pühas Vaimus. Ja ma ei saa aru sellest, kui ma ringi käies näen kristlasi, kes näevad välja nii, nagu oleksid hapukurki söönud. Nad on õnnetus! Miks keegi peaks tahtma olla samasugune kui nemad?

Teate, mida mina usun Jeesusest? Ma usun, et Jeesus oli kõige õnnelikum inimene, keda sa kunagi oled kohanud. Piibel ütleb, et teda oli võitnud rõõmuõliga enam kui ta kaaslasi. Ma palun, et siin oleks täna õhtul rõõmuvõidmine Jeesuse nimel! Sest rõõm Issandas on meie tugevus! Ütle aamen selle peale!

Enne kui ma tulin jutlustama, vestlesin ma lava taga ühe ajakirjanikuga. Minult

küsitati, mis ma arvan soomlastest. Kuidas nad annavad mulle tagasisidet? Ja ma usun, et ma sain aru, mida ta tahtis küsida.

Seda küsitakse minult igal pool, kuhu ma lähen. Inimesed teavad, et aafrikalased on väga tundeküllased ja väljendusrikkad. Kui sa jutlustad Aafrikas, siis saad hästi aru, kas inimesed nõustuvad sinuga või mitte.

Keegi ütles, et Soomes saad aru, et said hakkama siis, kui sulle midagi ei öelda. Kui Aafrikas ütled midagi, millega inimesed nõustuvad, siis nad hüüavad sulle.

Ilmselt olete aru saanud, et ma olen jutlustaja Aafrikast. Kuigi mu nahk on valge, voolab minus Aafrika veri. Ma arvan, et see proua soovis küsida: kuidas mulle meeldib jutlustada Soomes, kus inimesed ei hüüa nii palju.

Ma tahan öelda midagi, mis aitab ehk kedagi teist. Minu taust on väga sarnane teie kultuurile. Minu iseloom on üsna sarnane paljudega teie seast. Oma loomult olen ma

vaikne inimene, introvert. Kui keegi ütleb mulle midagi, mis mind võimsalt puudutab, siis muutun ma päris vaikseks.

Aga ma olen õppinud aafriklastelt midagi, mida minu arvates ka teie peaksite teadma. Kes teist tahab õppida midagi uut? See on väga oluline õppetund. Sellel, miks me koguneme niisugustele suurtele koosolekutele nagu praegu, on oma põhjus.

Apostel Paulus ütles Rooma kogudusele Rooma kirja 1. peatükis, et ta igatseb olla nendega koos, et jagada nendega mõnda vaimulikku andi nende kinnituseks.

Seetõttu, kui me koguneme, ei peaks me reageerima mitte ainult enda pärast, vaid teeme seda ka üksteise pärast. Me anname tagasisidet üksteise kinnituseks, kuna meie reaktisioon julgustab teisi inimesi.

Kui ma kuulan kodus kõrvaklappidega võimsat jutlust, siis ma ei karju. Lihtsalt kuulan ja olen vait. Aga kui ma tulen samasugusele koosolekule nagu see ja Püha Vaim hakkab liikuma, siis ma reageerin viisil, mis julgustab minu ümber olevaid inimesi.

Tahan sind julgustada. On üks asi, et sul on vaikne loomus nagu minul, aga hoopis teine asi on olla paralüseeritud hirmu tõttu. Ja te peate oskama neil kahel olukorral vahet teha. Mõned inimesed ei reageeri, sest nad kardavad rumalad välja näha. Aga ma palvetan, et sa kaotaksid sel nädalalõpul oma uhkuse. Ma palvetan, et Soome kogudused jätaaksid oma uhkuse.

Ma olen loomult vaikne inimene, aga ma ei hooli sellest, mida sina minust arvad. Kui sa mõtled, et ma olen hull või et ma kostun imelikult, et ma olen sinu jaoks liiga kirglik, siis ma muutun veelgi hullemaks, selleks et võtta ära sinu uhkus. Jeesuses nimel! Keegi hüüdku aamen!

Pastorid, ma palvetan, et sellest aastast alates nelipühakonverentsid muutuksid. Ma palvetan, et Jumala tuli puudutaks Soomet ja et Jumala inimesed hakkaksid välja näitama seda, mis on nende sees Jeesuse nimel!

Kas ma võin teha midagi, mis on väga ebatavaline? Ma olen Vaimuga täidetud mees ja ma ütlesin Pühale Vaimule,

enne kui tulin siia üles, et ma teen kõike, ükskõik mida Sa mul käsid teha. Ja kui ütled midagi sellist Pühale Vaimule, pead olema ettevaatlik, kuna Ta paneb sind tegema midagi väga erilist.

Sellised hetked Jumala ligiolus võivad muuta ajalugu. Kui Jumal paneb oma käe mehe, naise või lapse peale, võib kõik muutuda. Rahvad võivad muutuda.

Kui ma jutlustan, eriti sellistel konverentsidel, on üks mu sisemistest võitlustest see: kuna mul ei ole võimalust väga sageli teile kõneleda, on see mul võibolla ainus võimalus anda edasi mingit andi Pühalt Vaimult, mis puudutaks teie südant. Nii palju oleks öelda.

Paulus oli andekas kirjutaja. Ta kasutas oma ajastu massimeediat. Ometi ta mõistis, et ta saab edasi anda mingeid ande otse isikult isikule, mida ei saa teha ühelgi teisel viisil.

Ma palvetan, et Jumal annaks mulle midagi täna õhtul, mis puudutaks teid, midagi, millest tuleks teie ellu selline and, mis julgustaks teid tulevastel päevadel,

midagi, mis kannaks vilja Soomes.

Siin on suur hulk inimesi täna. See ei ole suurim inimhulk, kellele olen kõnelnud, mitmelgi korral on mul suurem koor, kui siin on inimesi kokku. Meil on olnud krusaade, kus üksnes nõustajaid on rohkem kui 100 000.

Kuid ülemises toas oli üksnes 120 inimest ja nad muutsid maailma. Ma mõtlen, mis juhtuks siis, kui see inimhulk saaks täna taevast midagi. Soome saaks päästetud ühe laupäeva õhtuga. Ma võtan seda hetke väga tõsiselt ja palvetan koos teiega.

Issand, ma palun täna õhtul Jeesuse nimel, et saaksin rääkida selgelt, et kuuleksime Sinu häält, et Sa annaksid meile edasi vaimuanni, mis ehitaks üles siin olevad inimesed ja keda Sa kasutaksid Soomes. Las see läheb siit rahva hulka Jeesuse nimel, aamen.

Loen Kohtumõistjate raamatu 6. peatükist lõigu Gideoni elust. Võtan selle loo

kokku väga lühidalt. Iisraeli rahvas saadeti töötatud maale vallutajatena. Jumala eesmärk oli, et Iisrael oleks võidukas.

Algul nad olidki, aga siis hakkasid olukorrad nende ümber muutuma. Ja aastate jooksul said vallutajatest vallutatavad. Selleks ajaks, mida kirjeldatakse Kohtumõistjate 6. peatükis, peitis Iisrael end midjanlaste eest.

Midjanlased olid vaenulik rahvas. Piibel ütleb, et midjanlased tulid lainetena sõdima Iisraeli külade vastu. Nad terroriseerisid külasid ja läksid siis jälle ära. Nende võimsaim relv oli hirm. Jumal tahtis Iisraeli rahva vabastada.

Pead meeles pidama ühte asja. Enne kui Jumal saab teha ükskõik millise rahva hulgas ühegi vägeva teo, peab Ta esmalt otsima mehe või naise, kelle kaudu Ta saab teha oma suuri tegusid.

Gideon oli mees, kelle Jumal valis, kuid ta ei olnud valmis, ja pidi kõigepealt saama kuulda Jumala sõna. Km 6:11: „*Ja Issanda ingel tuli Ofrasse ning istus tamme alla, mis kuulus abieserlasele*

Joasele; ja Joase poeg Gideon peksis surutõrres nisu, et seda midjanlaste eest kõrvale toimetada.“

Kujutage seda endale ette. Gideon peksab nisu, kartes terroriste: seetõttu on ta peidus viinamarjapressis, täis hirmu, nii et põlved värisevad. Gideonil ei läinud hetkel kuigi hästi.

Kui sa peksad vilja, siis ei tehta seda ju viinamarjapressis, vaid mäe peal, kohas, kus on tuult, sest tuul puhub aganad ära ja eraldab väärusliku tera aganatest ja umbrohost.

Aga kui sa peksad vilja viinamarjapressis, siis sa oled turvalises ja kindlustatud kohas, suletud ruumis, võib olla isegi maa all. Gideon oli vales kohas ja tulemuseks oli segadus. Ta kartis.

Siin on midagi, mis käib vaimus ükskõik mille kohta meie maailmas. Jeesuse Kristuse kogudus on kutsutud vallutajaks. Me oleme rohkem kui võitjad tema sõna järele. Ristiusk ei ole mõeldud olema pörandaalune usk. Mõnes maailma osas tapetakse kristlasi. Nendes maades peidavad

inimesed end põranda all, kuna nad kardavad oma elu pärast.

Siin Soomes ei sure keegi oma usu pärast. Aga siiski on paljud usklikud põranda all, kuna nad kardavad tagakiusu, kriitikat, pilget, läbikukkumist. Võib-olla kardavad nad seda, et neil ei ole midagi anda? Sellega on nad põranda all.

Paljud kristlased on sellised, keda ma nimetan „allveelaevauslikeks“. Nad tulevad pühapäeva hommikul pinnale ja laulavad „Püha, püha, püha“, ülistavad Jumalat, loevad Sõna. Kui nad pärastlõunal kirikust lahkuvad, siis... mull-mull-mull – kaovad nad jälle vee alla.

Kogu ülejäänud nädala hiilivad nad sügaval veepinna all. Otsekui salateenistuse kristlased-agendid 007. Keegi ei tea, et nad on kristlased, ei töökohas ega söögikohas, isegi sõbrad ei tea. Võid minna neile külla, saamata aru, et nad on kristlased. Aga järgmisel pühapäeval – mull-mull-mull – tulevad nad jälle mõneks tunniks pinnale.

Kogudus ei pea olema

selline. Jumal ei mõelnud kristlase elu olema selline. Kas sina mõistad Püha Vaimu väge, mis on sinus?

Enne kui Jeesus läks taevasse, käskis Ta jüngritel minna Jeruusalemma ootama. Ta ütles: „Kui te saate Püha Vaimu, siis te saate väe.“

Kõik teavad, et see on neli-pühakonverents, aga te ei ela nagu nelipühilased. Kui te mõistaksite seda väge, mis elab teie sees, ei suudaks te kuidagi wait olla. Saatan on veennud Jumala inimesi, et nende ülesanne on olla üksnes pealtvaatajad – nii on see suuremas osas kristlikust maailmast täna.

Teil on pastoriid, piiskopid, preestrid – ja siis on need teised usklikud. Paljud arvavad, et pastori töö on olla teenimas. Paljud ütlevad – ma panen raha ohvrikarpi, et pastor saaks teenida inimesi ja kogudust.

Ohverdamine ja oma pastori toetamine on hea. Aga kuula nüüd – kui Efesose kirja 4. peatükis räägib Paulus viielaadse teenistuse andidest, siis ta ütleb, et nende ülesanne on varustada

pühasid teenimistööks.

Ma olen evangelist. Võib-olla sina arvad, et minu ülesanne on päästa maailm. Aga Efesose 4. ptk kohaselt ei ole minu tööks päästa maailma, vaid mina pean panema teid päästma maailma.

Tean, et soomlased armastavad jäähokit. Kui Kristuse ihu oleks hokimeeskond, siis pastori töö oleks otsekui sellel poisil, kes kannab vett. Kas te mõtlesite, et tema on tippmängija? Ei, ta ei ole täht. Mõtlete, et ehk on ta treener?

Jeesus on nii omanik kui treener. Meie kui täisajaga töötajate ülesanne on hoida teid värskena, et teie võidaksite mängu.

Kui palju on inimesi siin telgis täna õhtul? Ütleme, et 6000 – 7000. Kui palju inimesi istub laval? Võib-olla 12. See on just see, milline kogudus praegu välja näeb. 7000 saalis, 12 laval.

Praegu need 12, kes on laval, teevad tööd ja 7000 vaatab pealt. Aga mis juhtuks siis, kui see oleks vastupidi? Kui 7000 teeksid tööd ja need 12 julgustaksid neid ja tõukaksid tagant? Soome saaks

päästetud ühe sugupõlve jooksul.

Ma mõtlen seda väga tõsiselt. Kui me saaksime ilmutuse sellest, et meid ei ole võidetud, et me ei ole mitte jahitavad, vaid need, kes jahivad. Me oleme vallutajad!

Ma olen praegu väga aus. Kas teate, mis on mõne probleem teie hulgas? Te kutsusite evangelisti. See on minu ülesanne. Ma ütlen välja asjad, mida pastori ei saa öelda.

Teie probleem on see, et te olete liiga viisakad ja käitute liiga korrektselt. Mulle on öeldud, et Soome rahvas on kogu maailmas kõige kuulekam seadustele. Teate, mida ma palun, et Jumal teeks selle konverentsi ajal?

Ma palun, et Jumal tõstaks üles segadusetekitajaid ja tabude murdjaid, et ta paneks teie suhu hambad tagasi, et ta teeks teid saatana riigile ohtlikuks.

Jeesus ütles, et Jumala kuningriiki rünnatakse ja ründajad kisuvad selle endale. Me vajame Soomes sellist aktiivsust. Te olete liiga kaua olnud toredad, pehmed ja

vaiksed. Maailm sureb ja läheb põrgusse.

Ärka üles!!! Meil on vaja midagi öelda, midagi teha Jumala kuningriigile.

Meid on kutsutud olema maailma vahimehed. Teate, mida vahimees teeb? Ta valvab! Suurem osa kogudusest oskab seda hästi. Oleme head vaatlejad. Näeme kõike. Kui lähed pühapäeva õhtul pärast kirikut sõbrale külla, siis nad räägivad kõigest, mida hommikul nägid.

Aga vahimehe ülesannete hulka kuulub muudki peale jälgimise. Kui vahimees näeb vaenlast, puhub ta sarve, võtab mõõga ja hüüab: „Müürile! Nüüd on aeg võidelda!“

Peame aru saama sellest, et me ei ela rahus ega julgeolekus. Me elame riigis, mis on vaenlase rünnakute all. Saatan ei maga. Põrgu väed ei maga. Ta tõuseb ja tungib peale. Ja meie, Kristuse ihu, peame ärkama ja puhuma sarve, andma häiret! Peame kutsuma vennad ja õed sõtta võitlema Jeesuse nimel. Halleluuja!

Suurem osa kogudusi Soo-

mes praktiseerivad midagi, mida ma kutsun ämbliku-võrgu-evangelismiks. Teate, kuidas ämblikuvõrk töötab?

Ämblik ronib su majas ringi. Ta otsib kõige soojema ja mugavama nurga ja ehitab sinna oma võrgu. Kui kõik niidid on kohal, istub ta seal ja ootab, ootab ja ootab. Kui siis kärbes tuleb ja jääb võrku kinni, siis ämblik hüppab talle kallale ja imeb ta verest tühjaks.

Paljud kogudused töötavad samamoodi. Kristlased saavad kokku. Nad otsivad linnas kõige mõnusama koha ja ehitavad ilusa kiriku. Kõik on just selline, nagu see peab olema, või ehk peaksin ütlema, et selline, nagu pastori naine soovib.

Siis kui kõik asjad on paigas, siis kogu rahvas istub oma mugavatel toolidel ja nad ootavad, ootavad ja ootavad. Mida nad ootavad? Et keegi õnnetu patune sisse astuks.

Kui siis mõni patune satubki eksikombel sinna, siis kogu rahvas hüüab: „Pastor, võta ta kinni!“ Ja pastor hüppab lavalt alla ja paraku, üsna sageli imeb inimesest kogu elu välja.

See ei ole see, mida Jeesus näha soovib. Ta ei öelnud, ehitage ämblikuvõrke kogu maailma, vaid ta ütles: „Minge kõike maailma!“

Ta ütles: „Mina teen teid inimeste kalastajateks.“

Mis vahe on sellel, kuidas ämblikuvõrk töötab ja kalastaja töötab? Kalamees lahkub oma mugavast toast ja läheb välja sinna, kus on kalad. Ta läheb sügavale kohale, viskab võrgu vette ja tõmbab kalad nende maailmast oma maailma. Toimub imeline ime – kalast saab kalamees. Ütle aamen!

Me ei ole põrandaalune kogudus. Oleme maapinnal koos Jeesusega. Me ei ole taganejad, me vallutame maa Jeesuse nimel. Me ei taandu, me läheme edasi! Me ei ole all, vaid peal! Me ei ole laenajad, vaid väljaandjad! Keegi teist peab saama selle ilmutuse sügavale oma südamesse.

Km 6:12: *Ja Issanda ingel ilmutas ennast temale ning ütles talle: „Issand on sinuga, sina tubli mees!”*

Mõtle sellele! Gideon on peidus maa all. Ja Jumala

ingel ütleb talle: „Sa oled tubli mees.“

Mul on sulle täna häid uudiseid. Ma ei tea, mida sa näed, kui vaatad peeglisse. Ehk näed seal kedagi, kes ei ole piisavalt hea. Või kedagi, kes ei ole veel piisavalt vana. Või kedagi, kes on juba liiga vana. Sul võibolla pole kas piisavalt raha, piisavalt andeid, piisavalt võimalusi.

Mul on sulle häid uudiseid. Kui Jeesus vaatab sinu peale, siis näeb Tema sinus rohkem, kui sina endas näed. Ta näeb sinus rohkem, kui teised inimesed näevad. Ta usub sinusse rohkem, kui sinu isa ja ema usuvad, rohkem, kui sinu abikaasa usub.

Tegelikult usub Ta sinusse rohkem, kui sina usud Temasse. Ta teab, mida Ta võiks teha sinu eluga. Ta ei vaja kõige andekamaid inimesi. Ta vajab pühendunud südant.

Gideon ütleb inglile salmis 13: *„Oh mu Issand! Kui Issand on meiega, mispärast on siis see kõik meid tabanud? Ja kus on kõik tema imeteod, millest meie vanemad meile on jutustanud, öeldes: Eks ole Issand*

meid Egiptusest ära toonud? Aga nüüd on Issand meid maha jätnud ja Midjani kätte andnud!”

Gideon küsib väga olulise küsimuse. Paljud teist on küsinud sama. Las ma ütlen selle teiste sõnadega: „Issand, kus on kõik need suured imed, millest oleme lugenud? Kus on need suured möödunud aegade äratajad?”

Gideon mäletab, kuidas ta istus väikese poisina oma isa põlvedel ja isa rääkis talle lugusid sellest, kuidas Jumal tõi Iisraeli välja Egiptusest. Ja ta küsib: „Issand, kui sa oled täna meiega, kus on kõik need suured imed, mida Sa tegid varem. Kus on kõik suured kangelased, mehed nagu Mooses, Joosua, Kaaleb? Kus nad on meie ajal?”

Ma tahan, et sa kuuleksid, mida Jumal vastab. See on vastus ka sinule. Usun, et see, mida nüüd ütlen, on prohvetlik ja ma ei taha, et te kuulaksite seda vaid kõrva-dega, vaid et te võtaksite selle vastu vaimus oma ellu, oma rahva jaoks, oma pere jaoks.

See on, mida Issand ütleb Gideonile salmis 14: „*Siis*

pöördus Issand tema poole ja ütles: „Mine selles oma jõus ja päästa Iisrael Midjani käest! Tõesti, ma läkitan sind!””

Tõesti, ma läkitan just sinu! Gideon küsib: „Issand, kus on suured imed?”

Jumal vastab: „Sina oled see, kes teeb imesid.“

Gideon küsib: „Kus on suured vabastajad?”

Jumal vastab: „Sina oled mu sangar. Mina kasutan sind. Ma tõstan su üles. Ma annan sinule hääle. Sina vabastad mu rahva. Sina võidad vaenlase. Sina saad suure võidu.“

Kuula mind täna! Kui Soome saab päästetud, siis ei toimu see selle pärast, et siia tuli üks Ameerika evangelist. Kui Soome saab päästetud, siis ei tee seda sinu pastor, ülistusjuht või evangelist. Kui Soome saab päästetud, siis juhtub see sinu kaudu. Jumal tahab kasutada sind!

DAVID KOLENDA

Soome nelipühilaste suvekonverentsil 2019

Ära iialgi anna alla

Mul on au olla organisatsiooni World Challenge direktor. Me töötame kuuekümnel erineval maal. Tegeleme vaesematest vaesematega ja püüame neid tuua Jeesuse juurde. Samuti püüame neil aidata põgeneda vaesuse õuduste eest. Korraldame evangeelseid üritusi mitmel pool maailmas ja samuti palju koolitusi pastoritele.

Tänase õhtu teema on: ära kunagi loobu. Usun, et Jumal julgustab meid täna, et Tal on midagi head meie jaoks. Palume, et Püha Vaim puudutab meid. Issanda Vaim, lange meie peale. Tule sellesse ruumi. Tule meie mõtetesse ja südamesse. Ilmuta oma sõna, oma armastust ja väge Jeesuse nimel. Ja igaüks ütleb: aamen.

Markuse 9:23-24: „Aga Jeesus ütles talle: „Sa ütled: *Kui sa võid! Kõik on võimalik sellele, kes usub.*” Otsekohe hüüdis lapse isa: „Ma usun, aita mind mu uskmatuses!””

Oli poiss, kes oli vaevatud deemonlike vaimude poolt, nii et vahel see poiss sai heidetud tulle või vette. Vaenlane püüdis teda tappa. Kas kujutad ette, kui kohutav on olla sellise poisi isa? Sa ei tea, kas su poeg jääb ellu sellistes katsumustes.

Isa toob selle poisi esmalt jüngrite juurde. Jüngrid proovivad deemoneid välja ajada, kuid nad ei suuda. Siis toovad nad isa ja poja Jeesuse juurde ning Jeesus küsib jüngrite käest: “Kus on teie usk? Miks te ei usu?”

Siis Jeesus ütleb neile: “Kõik on võimalik sellele, kes usub.”

Pole tähtis, millest sa täna õhtul oled läbi minemas. On vahend nimega usk, usk Jeesusesse Kristusesse, mis ütleb, et miski ei ole võimatu.

Pole vahet, mis on juhtunud sinu abielus või sinu lastega. Pole oluline, mis on juhtunud sinu karjääri või tööga. Pole vahet, mis on juhtunud sinu tervisega. Jeesuse ei kõnele

üksnes 2000 aastat tagasi. Ta räägib siin ja täna selles ruumis. Ta ütleb: miski pole võimatu, kui sa üksnes usud.

See mees reageerib, täis innustust. Ta ütleb – ma usun –, kuid siiski ta kahtleb. Ma usun, oota üks hetk, mul on mõningaid küsimusi. Mul on natuke ebakindlust. Mu südamesse hiilib väikene kartus. Ma ei ole kindel, et see, millest ma nii palju olen unistanud, saab tõeks.

Mu süda on nii katki, kui ma näen oma poega kannatamas. Ma usun, et ta võib olla vabastatud. Tema esimene mõte on õige mõte. Mida enam ta aga sellele mõtleb ja arutleb, seda enam hakkab tõusma kahtlusi.

Kas seda on kunagi sinuga juhtunud? Sa alustasid uskudes, sul oli suur usk. Sa uskusid mingisse erilisse Jumala imesse oma elus. Mida enam aega möödus, kuid kui oodatud imet ei toimunud – sa hakkasid rohkem palvetama, kuid sinu usk ei töötnud –, seda enam hakkasid sa kahtlema.

Umbes kaks aastat tagasi olin läbi põlenud oma teenistuses. Olin väsinud jutlus-

tamast ja laulmast laule, ilma nägemata tegelikku Püha Vaimu väge; ilma, et elud tõeliselt ja väeliselt muutuksid, ilma, et kadunud tuleksid Jeesuse juurde või toimuksid imed. Ma väsisin sellest.

Kui ma lugesin imedest Jeesuse elus ja ka Apostlite tegude raamatus – deemonid aeti välja, sõltlased vabanesid, päästmata patused said päästetud ja haiged said terveks – ning kui vaatasin oma elu, olid need teineteisest väga kaugel. Nende vahekaugus oli tohutu.

Olin Lähis-Idas ühel moslemimaal ja nägin miljoneid moslemeid, kes ei tundnud Jeesust. Igal hommikul läksin ma konverentsile rääkima väikesele uskliklike grupile, kõndides mööda sadadest ja tuhandetest inimestest, kes polnud kunagi kuulnud nime Jeesus.

Ma ütlesin endale: „See peab muutuma. Ma ei saa enam nii elada. Ma olen väsinud lugemast nendest imedest ja Jumala väest, samas kui minu elu on nii erinev sellest.”

Tulin tagasi oma hotellituppa ja hakkasin Jumala ees nutma. Ma palusin, et Püha Vaim annaks värske võidmise minu ellu. Püha Vaim ütles mulle: "Sa vajad armastuse ristimist."

Ma ütlesin: "Jah, Issand. Täida mind armastuse ristimisega nüüd."

Mul on nelipühalik taust ja iga kord, kui ma kuulen sõna vaimuristimine, mõtlen ma alati midagi väga tundepehist, nii et ma saan kas mingi valgust või kukun selili, räägin uutes keeltes või juhtub midagi tõeliselt üleloomulikku.

Kuid ta ütles: Ma annan sulle armastuse ristimise. Ma ei kogenud midagi. Ma isegi ei uskunud, et midagi on muutunud, kuid kui ma järgmisel hommikul ärkasin, oli midagi teisiti.

Mul on häbi öelda, et kuigi ma olin olnud täisajaga teenistuses, oli möödunud 10 aastat, millal viimati olin juhatanud mõne inimese isiklikult Jeesuse juurde.

Ma lugesin imedest, mida Jeesus tegi, kuid ma olin väga ebaõnnestunud palvetaja hai-

gete eest. Mul ei olnud peaaegu üldse usku. Oma koguduses olin ma nii halb haigete eest palvetaja, et kui keegi palus mul palvetada gripi puhul, siis mitte ainult et tema ei saanud terveks, vaid mina sain gripi endale. See pole eriti hea. Ma soovisin, et minu elu oleks kooskõlas Jumala sõnaga.

Sel õhtul ma nutsin Jumala poole: „Ma olen sellest väsinud. Ma soovin, et mu elu oleks nagu Apostlite teod. Ma soovin mitte üksnes lugeda, vaid elada seda tõeks oma elus."

Järgmisel hommikul, kui ma ärkasin, siis kõikjal, kuhu ma läksin, hakkasin ma rääkima moslemitega: hakkasin rääkima inimestele Jeesusest, hakkasin palvetama haigete eest.

Ma olin restoranis, kus rääkisin ettekandjaga, kellelt kuulsin, et tal on vähk. Ta ei olnud kristlane ja kui ma tema eest palvetasin, siis ta koges, kuidas kuumus läbistas teda. Jumala Püha Vaimu vägi puudutas teda ja ta võttis Jeesuse vastu oma ellu. Olin vaimustuses.

Kui me läksime mõni nädal hiljem samasse restorani koos abikaasaga, tuli sama ettekandja meie juurde ja ütles: "Te ei jätnud mulle oma telefoninumbrit ega oma nime ja ma olen püüdnud teid kohata, et rääkida oma külastusest arsti juurde. Enne oli mu ihu täis vähki, kuid pärast eestpalvet tegid arstid mitmeid uuringuid – ja vähk on täielikult kadunud."

Ta oli saanud terveks. Ta oli saanud päästetud. Ma vaimusin.

Kui ma loen Apostlite tegusid ja minu elu kohtub nende tegudega, siis on see parim viis elada kristlikku elu. Kelleks sa nimetad inimest, kes on radikaalne Jeesusele, kes ajab välja deemonid, kes tervendab haigeid ja äratab üles surnuid. Kelleks sa nimetad sellist inimest?

Kristlaseks. Nagu sina ja mina. Meid on mõeldud olema sellised kristlased. See oli uus viis elada oma elu. Ma hakkasin nägema imet ime järel. Olen tegelikult introvert ja arg inimene, nii et see peab olema Jumala vägi.

Ma ütlen sulle täna. Sama

vägi on saadav ka sinule. Kui sa ütled Jumala ees – olen lootusetu ja soovin enam, ma vajan Püha Vaimu väge –, siis ma olen elav tunnistus sellest, et ta võib kasutada ka kõige vaiksemat, kõige tagasihoidlikumat inimest. Ta võib täita sind Püha Vaimu julgusega ja Püha Vaimu väga ning sa võid tervendada haigeid, sina võid äratada üles surnuid, sa võid ajada välja deemonid, sa võid puhastada pidalitõbiseid – kuna Püha Vaimu vägi on sinus.

Ligikaudu aasta hiljem märkasin ma, et minuga on midagi juhtunud. Kui ma palvetasin inimeste haiguste pärast, ei saanud nad enam terveks. Kui hakkasin rääkima inimestele Jeesusest, siis tulid nad Jeesuse juurde, kuid teisel aastal olid nad ükskõiksed. Ma rääkisin inimestele tunnetuse sõna, kuid see polnud täpne ega tabanud.

Ma ei tea, kas sina oled olnud sellises olukorras, kuid mina muutusin masendunuks. Ma hakkasin hoogu maha võtma ja rääkisin vähem inimestele Jeesusest. Keegi arvas, et ma olen haige

ja ma ka ise mõtlesin nii. Viimasest sajast inimesest, kelle eest ma palvetasin, ei saanud keegi terveks ja ma ei soovinud enam palvetada.

Ma ei olnud valmis enam jagama. Ei soovinud enam riskeerida. Minu kogemus armastusest ja uuest väest hakkas alla käima. Ma hakkasin oma usku kaotama.

Ma olin nagu see mees, kellest lugesime Piiblist. Alguses ma vaimustusin, et ma usun, siis hakkas see võtma teistsugust kuju.

Paljud meist täna usuvad Jumala sõnasse. Me usume, et Jumala sõna on tõde, me usume, et võime elada nagu Jeesus, et saame armastada nagu Jeesus ja võime tervendada nagu Jeesus. Kuid mis meie südamesse hiilib, on kahtlused, hirm. Sa hakkad kahtlema, kas sa isegi oled vaba.

Püha Vaim räägib mulle, et siin ruumis on inimene, kellel on narkootikumide sõltuvus. Sa oled püüdnud lõpetada, kuid see tundub olevat suurem kui sina. Oli päev, mil sa uskusid, et võid olla vaba, kuid nüüd sa oled kohas, kus oled täidetud ebausuga. Sa

mõtled, et sa kunagi ei suuda võita oma sõltuvust.

Sul võib olla sõltuvus pornograafiast, andeksandmatus või viha südames ja sa mõtled, et imed ei ole sinu jaoks.

Sa alustasid usus, kuid nüüd oled valmis loobuma, sest arvad, et sa ei saa seda võita. Sa ei suuda elada piibellikult puhast elu. Sa ei näe oma poega pöördumas tagasi Jeesuse juurde. Sa ei näe imesid, millest räägid. Sa oled kinni kiilunud ebaus.

Kuid Jeesus võtab lapse, räägib nende deemonite vastu ja käsib neil lapsest välja tulla.

Mida sa teed, kui tahaksid alla anda? Võib-olla on sinu elus olnud kunagi ärkamine, nii nagu minu armastuse ristimine, kuid see on taandunud ja tuli on lahkunud. Vaimustus on kadunud. Laulud, mida sa kord laulsid suure põlemise ja vaimustusega, enam ei kõneta sind. Kogudus on kaotanud oma hiilguse. Sa ei loe enam Jumala sõna, oled hakanud alla andma.

Kuid Püha Vaim on saatnud minu täna siia, et anda sulle rõõmu, elu ja võitu. Püha

Vaim ütleb sulle: „Ära anna alla. Ära alistu. Ära kaota lootust. Too oma vajadused Jeesusele. Too oma sõltuvused Jeesusele. Too oma hirm ja kahtlused Jeesusele. Too oma purunenud abielu Jeesusele. Too oma katkine süda Jeesusele.”

Mida sa teed, kui tundub, et hakkad alla andma. Selle asemel, et minna tagasi, mine edasi. Samuti nagu jüngrid, kes tõid selle isa ja poisi Jeesuse juurde. Too oma sõltuvus Jeesuse juurde. Too oma abielu Jeesusele. Too oma ärkamise ootus Jeesuse juurde. Ära kunagi loobu.

Sain täna tekstisõnumi poja käest. Ta kirjutas: Head sünnipäeva, isa!” Olen nii rõõmus seda temalt saades. Mitte üksnes selle pärast, et mu poeg mind meeles peab, vaid see on ime, et ta on täna elus.

Mu isa alustas teenistuse Teen Challenge. Võibolla oled sellest lugenud või näinud filmi. See on väeline lugu. Täna on umbes tuhat viissada Teen Challenge'i keskust kogu maailmas. Täna on umbes 20 000 inimest vastu võtnud võimsa vabanemise

Teen Challenge'i kaudu elus.

Ma kasvasin sellises usu keskkonnas. Kuid kui minu poeg oli teismeline, märkasin ma ühel päeval, et tema riietel oli imelik lõhn. See lõhnas nagu mariuhaana. Kuid ma olin kindel, et mu poeg ei suitseta mariuhaanat. Ta rääkis, et oli olnud väljas lõkke juures ja ma tundsin kergendust.

Kuid nädal hiljem lõhnas ta samamoodi. Isegi suvel, kui polnud vaja enam lõket süüdata. Ma sain aru, et ta suitsetab narkootikumi.

Minu ja mu abikaasa süda oli purunenud ja samuti olin ma häbistatud. Mu isa oli suur Jumala mees, kes on aidanud 10 000 vabaneda sõltuvustest, mul aga pole piisavalt vaimulikku autoriteeti, et hoida oma poega eemal narkootikumidest.

Aga nii nagu see isa, ma uskusin. Mul oli usk, et ta saab vabaks. Me hakkasime tema eest palvetama. Olukord läks aga hullemaks. Ta hakkas suitsetamise asemel kasutama tablette. Me palvetasime ja uskusime Jumalat, et ime on saabumas. Mida rohkem me palvetasime, seda

hullemaks olukord läks.

Asi läks nii hulluks, et ühel päeval, kui ta tuli koju ja ta sargi käised olid üles kääritud, märkas in tema käe peal mingeid m  rke ning taipasin, et ta on süstinud heroiini. Ma hakkasin nutma. Mu s  da oli nii purunenud. Igal õhtul nutsin end magama.

Kuid olukord läks veelgi halvemaks. Ma uskusin, kuid ma hakkasin kahtlema. Ma kartsin, et mu poeg sureb üledoosi tõttu. Olukord läks nii hulluks, et ta hakkas kodust asju varastama, et saada raha narkootikumide jaoks, nii et me pidime paluma tal lahkuda. Ta vastas: "Isa, ma ei saa minna. Mul ei ole kohta, kuhu minna."

See oli raskeim päev minu elus, kui ma nägin, kuidas ta väljus meie majast, kott seljas, nii nagu kadunud poeg lahkumas oma kodust. Ma nutsin ja küsisin: Jumal, kus sa oled? Mu lootus hakkas kustuma. Mul oli selline tunne, et ma usun, kuid mul oli kahtlusi.

Ühel päeval nägi mu abi-kaasa sellise nägemuse. N  gemuses tuli Jeesus tema juurde väljasirutatud kätega, öeldes:

„Tõsta oma poeg üles.”

N  gemuses tõstis ta poja üles: tema ihu oli l  tvunud ja käed rippusid alla. See oli nagu elutu ihu. Jeesus   tles: „Anna ta minule.”

Jeesus võttis meie poja ja naine üllatus, kui Jeesus pööras talle selja ja ütles abi-kaasale: „Ma hoolitsen tema eest. Sina ei suuda seda. Ainult mina saan seda. Ainult mina suudan tervendada.”

Mõni päev pärast seda helistas mu poeg. Ta küsis: „Isa, kas sa istud?”

Ma mõtlesin, et nüüd on alles probleemid. Ta r  akis oma loo. Ma sain aru, et tal olid olnud probleemid. Ta oli olnud vanglas kaks nädalat. Ma   tlesin: „Oh ei, poeg, ma ei suuda seda uskuda.”

Poeg jätkas: „Sa ei usu, Isa, et eelmisel öösel istusin ma oma vangikongis. Oli t  ieli-kult pime, aga kesk   sel ma hakkasin nutma ja ma paluma abi Jeesuselt. Hak-kasin palvetama: „Ma vajan sind, Jeesus. P  asta mind, Jeesus. Tee mind vabaks.”

Sel pimedal öösel selles pimedas kongis, kui keegi ei s   danud valgust, täitus

ruum valgusega. Ta tundis Jumala ligiolu, Püha Vaimu väge. Ta tundis, kuidas tema ihust kadusid narkootikumid. Rahu, elu ja armastus täitsid tema.

Sellest päevast sai ta vabaks. Minu usk, minu hirmud ja kahtlused on läinud, kuna Jeesus tegi selle ime, kui ma tõin oma poja Jeesuse juurde. Sellest on möödunud neli aastat. Nüüd ta on abielus, tal on väike poeg. Ta armastab Jeesust kogu südamega. Aamen.

Ära kunagi anna alla. Olin valmis andma alla armastuse ristimise järgselt. Olin sellest vaimustunud, ma soovisin sel viisil elada, kuid mu usk hakkas kaduma. Kas ma tegelikult võin olla selline kristlane?

Ma soovin, et sul on usku täna õhtul, usku, et Jeesus on kutsunud sind sellisesse dünaamilisse eluviisi. Võib-olla oled sa andnud alla, kuigi oled olnud varem ärkamises. Sa olid tuline Jumala jaoks varem, kuid nüüd oled kaotanud oma lootuse. Oled võib-olla alla andnud.

Võib olla on su abielu purunenud. Oled sõltuvuses ja narkootikumid räsivad sind. Pornograafia on saanud haarde sinu üle. Seksuaalne moraalitus on võtnud võimust. Pole vahet, mida sa teed, kuid see tundub sinule lootusetu.

Minu sõnum sinule on täna väga lihtne. Jumal ütleb sulle täna õhtul: „Ära kunagi anna alla. Ei ole liiga hilja. Ime ootab sind.”

Jeesus on sirutanud sinu poole oma käe. Anna oma laps minule. Anna mulle oma abielu. Anna mulle oma füüsiline haigus. Anna ära see sõltuvus.

Ta tõstab su üles ja toob selle valgusesse. Ta teeb su vabaks ja su lapsed näevad imesid. Su abielu saab terveks, su perest saab ime. Su ihust saab ime. Su kogudus saab ime. Keegi inimene saab imeks. Soome saab näha Jumala väe imet. Kas keegi ütleb aamen?

Ma soovin sinu eest palvetada. Jumala vägi ilmub täna.

GARY WILKERSON

Soomes 2019

Pühaõhtusöömaaeg

Mina olen Issand teie Jumal teie keskel. Mina olen teie koinonia-ühendus, teie kokkukuulumine, teie osalemine ja teie panustamine. Teil ei saa olla mingit kokkukuuluvust Minus, kui teil ei ole seda teineteisega. Teie üksolemine teineteisega toimub ometi Minus. Teil ei saa olla mingit ühtekuulumist teineteisega, kui teil ei ole seda esmalt Minus, sest Mina olen see, kes on teil ühine. Kokkukuuluvus on see, et teil on midagi ühist, mida te jagate, milles olete osalised ja lähedalt kontaktis.

Te tulete kokku Minu nimel, et osaleda Minus Minu ihuna, et jagada Mind ja jagada oma elu teineteisega. See on osa sellest, mida tähendab Issanda lauale tulemine.

Kui Mina sõin paasatalle koos oma kaheteistkümne valituga sel õhtul, kui Mind ära anti. Mina võtsin hapnemata paasaleiva, tänasin, murdsin ja andsin neile, öeldes: „*See on minu ihu, mis teie eest antakse. Seda tehke minu mälestuseks!*” Selsamal kombel võttis ta ka karika pärast õhtusöömaaega ja

ütles: „*See karikas on uus leping minu veres, mis teie eest valatakse*” (Lk 22:19-20). See oli lunastuse karikas. Nad pidid jooma Minu karikast. Mina ei saaks juua nende karikast.

Nii leiba kui veini võeti Minu mälestuseks. Nad pidid meenutama vereohvrit, mille Mina ohverdasin ristil nende eest. Mina olin Jumala paasatall (Ilm 5:12).

Kui Mina andsin oma elu, tegin võimalikuks oma elu tagasiandmise igaühele, kes usub. Teie patud pesti ära sellel päeval. Sellest andeksandmisest saab sinule tõelisus, kui tunnistad oma patud ja võtad vastu Minu andestuse.

Siis Ma ütlesin neile samuti nagu oma sulasele Paulusele, et nii sageli kui nad söövad seda leiba ja joovad sellest karikast, nad kuulutavad Minu surma, kuni Ma tulen tagasi (1Kr 11:23-26).

Selle sündmusega on seotud rohkem, kui te olete institutsionaalses „Issanda pühaõhtusöömaajas” teadnud. Samal ajal, kui see on Minu elu, surma, elustõusmise ja

taevassemineku ülistamine, tähistamine ja austamine, on see ka selle tähistamine, mida tähendab olla Minu ihuna – Kristuse ihuna, Minu väljakutsututena, ja kokku saada Minus.

See on teie lähedane osadus, teie koinonia-ühendus. Nüüd kui sa usud, oled sa Minus ja Mina olen sinus just nagu Mina ja Isa oleme teineteises. Me jagame elu koos. Ka sina oled joonud Minu karikast. See on osaduse, ühtekuuluvuse jagamise, osalemise ja läbikäimise karikas. Ka sina oled söönud Minu liha ja joonud Minu verd.

See on eriti tähtis, sest elu on veres (3Ms 17:11). Mina keelasin Iisraeli vanemaid juua loomade verd, kuna elu on veres. Loomade ohverdämised olid Minu laadi ja varjupilt Minust, kuid siiski olid nad üksnes loomad. Minu käsu järgi sõid iisraellased seda liha, kuid nad ei saanud juua mingit teist laadi elu kui Minu oma.

Nüüd, kui Ma olen saanud nende asjade täitumiseks, mis Minust ette kuulutasid, te üksnes ei tohi juua Minu verd, vaid te peate jooma Minu verd, et saada Minu elu.

Ometi ei saa te juua Minu verd täht-tähele selle sõna füüsilises tähenduses. Sellepärast olen Mina valinud viinapuu veini esindama seda verd.

Te sööte Minu ihu, jagades osadeks Minu hapnemata leiva, ja süües seda. Hapnenu tähendab pattu ja valeõpetust (1Kr 5:6-9; Mt 16:6,12). Paa-saleivas ei tohtinud olla midagi hapnenut (2Ms 12:15). Hapnemata leib esindab seetõttu Minu patuta elu, mis ohverdati Minu eest ja lunahinnaks teie pattude pärast. Peate seda mõistma. Paluge Minu Püha Vaimu ilmutama teile seda tõe teie vaimus, et te võiksite käia selle valgel ja tõelisuses.

Korintose usklikud ei mõistnud seda. Kui teie keskel esineb lahkmeelsust, kui teie keskel on tagarääkimist, laimamist, kadedust, ahnust ja juhi positsioonist sõltuvat jagunemist, olete joomas oma karikast. Siis olete ennast motiveerivad söödikud.

Kui korintlastel oli aeg koos söömiseks, ei oodanud nad üksteist. Kui nad olid nii näljased, et ei suutnud teisi oodata, et jagada ühist sööma- aega, oleksid nad pidanud sööma kodus, enne kui tulid.

Kuna nad õigesti ei eraldanud Minu ihu, mis oli ühine kõigile, põhjustasid nad jagunemise. See ei olnud agape-püha (armastuse püha). Selle asemel oli see liha vohamine. Nad olid enam süvenenud toitma oma liha, kui teenima vendi.

Nad ei tundnud Mind nii, nagu oleksid pidanud tundma. Kui nad oleksid Mind tundnud, oleksid nad teadnud, et Mina kunagi ei asetaks end esimeseks. Mina õpetasin, et esimesed – teisisõnu need, kes juhivad – on viimased; ja viimased – teisisõnu need, keda juhatakse – on esimesed. See on kuningriigi põhimõte (Mk 10:31).

Te näete, kuidas liha neid juhtis. Nad ei eristanud Minu ihu (muust 1Kr 11:29), ja seepärast nad ei pühitsenud Mind. Nad olid pühitsemas oma söögiisude ebajumalat. Nende jumal oli nende kõht (Fl 3:19). Seetõttu nad sõid ja jõid väärilul, ilma austuseta viisil. Nad sõid ja jõid iseendale. Kui te nii teete, te lõpetate üksteise ahmimisega.

Sel põhjusel ütles Paulus neile õigesti: „*Palju on nõrku ja haigeid ning mitmed on läinud magama.*” Nad pidid uurima ennast, oma motiive

selle kõige suhtes, mida nad tegid. Nii peaksite tegema ka teie. Need teist, kes olete isennast panustavad inimesed, märkate üha raskema olevat Minu ihu avaldamise teineteisele. Te peate õppima eraldama oma mõtteid, hoiakuid, tundeid ja himusid ning vabanema enesekesksusest (1Kr 11:28-30).

Kas te mõistate, kuidas te olete Minu ihu? See on Minu ihu, võtke, sööge – teisisõnu andke ennast teineteise eest. Kui te sel viisil hakkate eraldama Minu ihu teistest, tulen Ma jälle teie juurde ja olen ligiolu teie keskel. Enne kui te õpite, mida tähendab olla Minu ihu teineteisele, ei ole olemas elu, väge ega ligiolu. Nii kaua peab teie hulgas esinema jagunemisi.

Teid on kutsutud kõrgemasse elusse koos Minuga. Mina kutsun teid nüüd lähedasse armulaua-aosadusse endaga ja tegema nii, kuni Mina tulen. Sest juues karikast, mille olen teile andnud, te kuulutate Issanda surma, kuni Ma tulen (1Kr 11:26).

**CHARLES ELLIOT
NEWBOLD JR**

Eilat on Iisraeli kõige lõunapoolsem linn. ⬇️➡️

